

ZAKON O RATIFIKACIJI EVROPSKE POVELJE O REGIONALNIM ILI MANJINSKIM JEZICIMA

("Sl. list SCG - Međunarodni ugovori", br. 18/2005)

ČLAN 1.

Ratifikuje se Evropska povelja o regionalnim ili manjinskim jezicima, sačinjena 5. novembra 1992. godine u Strazburu, u originalu na engleskom i francuskom jeziku.

ČLAN 2.

Tekst Evropske povelje o regionalnim ili manjinskim jezicima u originalu na engleskom jeziku i u prevodu na srpski jezik glasi:

EVROPSKA POVELJA O REGIONALNIM ILI MANJINSKIM JEZICIMA

PREAMBULA

Države članice Saveta Evrope,

Smatrajući da je cilj Saveta Evrope postizanje većeg jedinstva između njegovih članica, posebno u cilju obezbeđenja i ostvarivanja ideala i načela koji čine njihovo zajedničko nasleđe;

Smatrajući da je zaštita istorijskih regionalnih i manjinskih jezika u Evropi, od kojih su neki u opasnosti od mogućeg nestanka, nešto što doprinosi održanju i razvoju kulturnog bogatstva i tradicije Evrope;

Smatrajući da je pravo na upotrebu regionalnih i manjinskih jezika u privatnom i javnom životu neotuđivo pravo koje je u saglasnosti sa načelima Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima i u skladu sa duhom Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda Saveta Evrope;

Imajući na umu posao koji je obavljen u okviru KEBS, a posebno Helsinški završni akt iz 1975. godine i dokumenta sastanka u Kopenhagenu 1990. godine;

Naglašavajući vrednost interkulturalizma i multilingvalizma i smatrajući da je zaštita i unapređenje regionalnih i manjinskih jezika nešto što ne treba da bude smetnja zvaničnim jezicima i potrebi da se oni poznaju;

Shvativši da je zaštita i unapređenje manjinskih jezika u različitim zemljama i regionima Evrope važan doprinos u izgradnji Evrope koja bi se zasnivala na načelima demokratije i

kulturne raznovrsnosti unutar okvira nacionalnog suvereniteta i teritorijalnog integriteta;

Uzimajući u obzir posebne uslove i istorijske tradicije u različitim regionima evropskih država,

Sporazumele su se o sledećem:

Deo I

OPŠTE ODREDBE

Član 1.

Definicija

Za potrebe ove povelje:

a) "regionalni ili manjinski jezici" su jezici koji:

(i) su tradicionalno u upotrebi na određenoj teritoriji jedne države od strane državljana te države koji čine brojučano manju grupu od ostatka stanovništva te države i koji su

(ii) različiti od zvaničnog jezika te države,

što ne uključuje dijalekte zvaničnog jezika te države ili jezike radnika migranata;

b) "teritorija u kojoj su regionalni ili manjinski jezici u upotrebi" označava geografsku oblast u kojoj su pomenuti jezici sredstvo izražavanja određenog broja ljudi, čime se opravdavaju različite mere zaštite i unapređenja predviđene ovom poveljom;

c) "neteritorijalni jezici" su oni jezici koje koriste državljanici države članice koji se razlikuju od jezika koji su u upotrebi kod ostalog stanovništva države ali koji, iako se tradicionalno koriste na teritoriji te države, ne mogu da budu poistovećeni sa nekom njenom konkretnom teritorijom.

Član 2.

Obaveze

1. Svaka država preuzima obavezu da primeni odredbe drugog dela na sve regionalne ili manjinske jezike koji se govore na njenoj teritoriji i koji su u skladu sa definicijom sadržanom u članu 1.

2. Po pitanju svakog od jezika koji je preciziran u vreme ratifikacije, prihvatanja ili odobravanja u skladu sa članom 3, svaka država članica preuzima obavezu da primeni najmanje 35 stavova i podstavova odabranih me u odredbama trećeg dela Povelje, uključujući najmanje tri koji treba da budu odabrani u članovima 8. i 12. i po jedan iz članova

Član 3.

Praktični aranžmani

1. Svaka država ugovornica će u svom instrumentu ratifikacije, prihvatanja ili odobravanja ove povelje precizirati svaki od regionalnih ili manjinskih jezika ili zvanični jezik koji je manje u upotrebi na onoj teritoriji ili njenom delu za koje želi da obezbedi primenu odredaba odabranih u skladu sa drugim stavom člana 2.
2. Svaka država članica može u bilo kom trenutku dati na znanje generalnom sekretaru da prihvata obaveze koje proističu iz odredaba bilo kog paragrafa Povelje koji već nisu odabrani u njenom instrumentu ratifikacije, prihvatanja ili odobravanja, ili da će primeniti stav 1. ovog člana na ostale regionalne ili manjinske jezike ili na ostale zvanične jezike koji se manje upotrebljavaju na njenoj teritoriji ili na jednom delu.
3. Obaveze o kojima govore prethodna dva stava smatraće se integralnim delom ratifikacije, prihvatanja ili odobravanja i imaće isto dejstvo od datuma notifikacije.

Član 4.

Postojeći režim zaštite

1. Ništa u ovoj povelji ne treba razumeti kao ograničavanje ili derogiranje bilo kojih prava zajamčenih Evropskom konvencijom o ljudskim pravima.
2. Odredbe ove povelje neće ni na koji način uticati na povoljniji tretman regionalnih ili manjinskih jezika ili na pravni režim osoba koje pripadaju manjinama koji može da postoji u nekoj od država članica ili koji je obezbeđen odgovarajućim dvostranim ili višestranim sporazumom.

Član 5.

Postojeće obaveze

Ništa u ovoj povelji ne može se tumačiti da podrazumeva pravo na upuštanje u kakvu aktivnost ili na vršenje kakve radnje koji su u suprotnosti sa ciljevima Povelje Ujedinjenih nacija ili drugim obavezama prema međunarodnom pravu, uključujući tu i načela suvereniteta i teritorijalnog integriteta država.

Član 6.

Informacije

Države članice preuzimaju obavezu da ispituju način na koji će vlasti, organizacije i osobe kojih se tiče sadržaj ove povelje biti informisane o svojim pravima i dužnostima ustanovljenim ovom poveljom.

Deo II

CILJEVI I NAČELA U SKLADU SA ČLANOM 2. STAV 1.

Član 7.

Ciljevi i načela

1. Po pitanju regionalnih ili manjinskih jezika, u okviru teritorija na kojima su ti jezici u upotrebi i u skladu sa situacijom svakog od tih jezika, države članice grade svoju politiku, zakonodavstvo i praksu na sledećim ciljevima i načelima:

- a) priznanje regionalnih ili manjinskih jezika kao izraz kulturnog bogatstva;
- b) poštovanje geografske oblasti svakog regionalnog ili manjinskog jezika kako bi se obezbedilo da postojeća ili nova upravna podela ne predstavlja prepreku unapređenju regionalnog ili manjinskog jezika o kome se radi;
- c) potreba za odlučnom akcijom kako bi se unapredili regionalni ili manjinski jezici i na taj način sačuvali;
- d) stvaranje uslova za olakšanje i/ili ohrabrivanje upotrebe regionalnih ili manjinskih jezika u govoru i pisanju, u javnom i privatnom životu;
- e) održavanje i razvijanje veza, u oblastima koje pokriva ova povelja, između grupa koje koriste regionalne ili manjinske jezike i ostalih grupa u državi koje upotrebljavaju jezik u identičnoj ili sličnoj formi, kao i uspostavljanje kulturnih odnosa sa ostalim grupama u državi koje koriste različite jezike;
- f) donošenje odredaba putem kojih bi se na odgovarajući način i odgovarajućim sredstvima obezbedilo proučavanje regionalnih ili manjinskih jezika na svim odgovarajućim stupnjevima;
- g) olakšavanje da i oni koji ne govore regionalne ili manjinske jezike, a žive u oblasti gde se oni govore, mogu da ih nauče ukoliko to žele;
- h) unapređenje proučavanja i istraživanja regionalnih ili manjinskih jezika na univerzitetima ili sličnim ustanovama;

i) unapređenje odgovarajućih oblika transnacionalne razmene, u onim oblastima o kojima govori ova povelja, za regionalne ili manjinske jezike koji se koriste u identičnom ili sličnom obliku u dve ili više država.

2. Države članice preuzimaju obavezu da uklone, ako već to do sada nisu učinile, bilo koje neopravdano ugrožavanje, isključivanje, ograničavanje ili nepovoljan tretman koji bi se odnosio na upotrebu regionalnog ili manjinskog jezika i koji bi imao cilj da obeshrabri ili dovede u pitanje njegovo održavanje i razvoj. Usvajanje posebnih mera u korist regionalnih ili manjinskih jezika, koje bi imale za cilj unapređenje jednakosti između onih koji koriste ove jezike i ostatka stanovništva ili koje uzimaju u obzir njihove specifične uslove, ne može se smatrati aktom diskriminacije protiv onih koji koriste jezike koji su u većoj upotrebi od manjinskih.

3. Države članice preuzimaju obavezu da na odgovarajući način unaprede međusobno razumevanje između svih jezičkih grupa unutar zemlje i da tu posebno uključe poštovanje, razumevanje i trpeljivost u odnosu na regionalne ili manjinske jezike u okviru procesa obrazovanja, kao i da ohrabre sredstva javnog informisanja da slede isti cilj.

4. U određivanju svoje politike u odnosu na regionalne ili manjinske jezike, države članice uzimaju u obzir potrebe i želje onih grupa stanovništva koje koriste te jezike. Treba ih ohrabriti da ustanove, ukoliko je to neophodno, odgovarajuća tela koja bi se bavila savetovanjem vlasti o svim pitanjima koja se tiču regionalnih ili manjinskih jezika.

5. Države članice preuzimaju obavezu da, *mutatusmutandis*, primene ista ova načela koja su nabrojana u stavovima 1. do 4. i na neteritorijalne jezike. Međutim, što se tiče ovih jezika, priroda i obim mera koje treba preduzeti da bi se ostvarili efekti predviđeni ovom poveljom treba da budu određeni na elastičan način. imajući na umu potrebe i želje, kao i poštujući tradicije i karakteristike onih grupa koje te jezike koriste.

Deo III

MERE ZA UNAPREĐENJE UPOTREBE REGIONALNIH ILI MANJINSKIH JEZIKA U JAVNOM ŽIVOTU U SKLADU SA OBAVEZAMA SADRŽANIM U ČLANU 2. STAV 2.

Član 8.

Obrazovanje

1. U pogledu obrazovanja države preuzimaju obavezu da na onoj teritoriji na kojoj su ovi jezici u upotrebi, u skladu sa situacijom svakog od ovih jezika, i bez ikakvih ometanja učenja zvaničnog jezika:

a) (i) omoguće predškolsko obrazovanje na odgovarajućem regionalnom ili manjinskom jeziku; ili

- (ii) omogućće značajan deo predškolskog obrazovanja na odgovarajućem regionalnom ili manjinskom jeziku; ili
 - (iii) primene jednu od ovih mera makar na one polaznike čije porodice tako nešto zahtevaju a čiji se broj smatra dovoljnim; ili
 - (iv) ako javne vlasti nemaju direktnih ovlašćenja u oblasti predškolskog obrazovanja, da stimulišu ili ohrabre primenu mera koje su pomenute;
- b) (i) omogućće osnovno obrazovanje na odgovarajućem regionalnom ili manjinskom jeziku; ili
- (ii) obezbede značajan deo osnovnog obrazovanja na odgovarajućem regionalnom ili manjinskom jeziku; ili
 - (iii) obezbede, u okviru osnovnog obrazovanja, da učenje odgovarajućeg regionalnog ili manjinskog jezika postane integralni deo nastavnog plana; ili
 - (iv) primene jednu od ove tri mere makar na one polaznike čije porodice tako nešto zahtevaju a čiji se broj smatra dovoljnim;
- c) (i) omogućće srednje obrazovanje na odgovarajućem regionalnom ili manjinskom jeziku; ili
- (ii) omogućće značajan deo srednjeg obrazovanja na odgovarajućem regionalnom ili manjinskom jeziku; ili
 - (iii) obezbede, u okviru srednjeg obrazovanja, uslove za učenje odgovarajućeg regionalnog ili manjinskog jezika u okviru nastavnog plana; ili
 - (iv) primene jednu od ovih mera makar na one đake koji tako žele ili, ako je to primenljivo, čije porodice tako žele i čiji se broj smatra dovoljnim;
- d) (i) omogućće tehničko ili specijalističko obrazovanje na odgovarajućim regionalnim ili manjinskim jezicima; ili
- (ii) omogućće značajan deo tehničkog obrazovanja na odgovarajućim regionalnim ili manjinskim jezicima; ili
 - (iii) u okviru tehničkog ili specijalističkog obrazovanja stvore uslove za učenje odgovarajućeg regionalnog ili manjinskog jezika u okviru nastavnog plana; ili
 - (iv) primene jednu od ovih mera makar prema onim đacima koji tako žele ili, ako je to primenljivo, čije porodice tako žele u broju koji se smatra dovoljnim,
- e) (i) omogućće univerzitetsko ili drugo više obrazovanje na odgovarajućim regionalnim ili manjinskim jezicima: ili

(ii) omogućće uslove za studiranje ovih jezika kao predmeta na univerzitetima ili višim školama; ili

(iii) ukoliko se prema ulozi države koju ona ima u odnosu na visokoobrazovne institucije ne mogu primeniti pomenuti podstavovi, da ohrabre ili dozvole mogućnost univerzitetskog ili drugog višeg obrazovanja na regionalnim ili manjinskim jezicima, ili da omogućće uslove za proučavanje ovih jezika na univerzitetima ili višim školama;

f) (i) predvide obrazovanje odraslih putem stalnih kurseva koji bi bili održavani uglavnom ili u potpunosti na regionalnim ili manjinskim jezicima; ili

(ii) ponude ove jezike kao predmet u okviru obrazovanja za odrasle; ili

(iii) ako vlasti nemaju direktnog ovlašćenja u oblasti obrazovanja odraslih, da stimulišu ili ohrabre proučavanje tih jezika kao predmeta u okviru obrazovanja odraslih;

g) načine aranžmane koji bi obezbedili učenje istorije i kulture koja se tiče regionalnih ili manjinskih jezika;

h) obezbede osnovno i kasnije osposobljavanje nastavnika potrebnih da primene odredbe sadržane u tačkama a) do g) ovog stava a koje su prihvatile;

i) uspostave nadzorno telo ili tela koja bi bila odgovorna za nadgledanje mera koje su preuzete i napretka koji je ostvaren u proučavanju regionalnih ili manjinskih jezika, kao i za pisanje periodičnih izveštaja sopstvenih nalaza koji bi bili objavljeni.

2. Što se tiče obrazovanja na teritorijama van oblasti u kojima su regionalni ili manjinski jezici tradicionalno u upotrebi, strane preuzimaju obavezu, ako broj onih koji govore te jezike tako nešto opravdava, da odobre, ohrabre ili omogućće učenje na regionalnim ili manjinskim jezicima na svakom od odgovarajućih stupnjeva obrazovanja.

Član 9.

Sudska ovlašćenja

1. Zemlje članice se obavezuju, u odnosu na one sudske oblasti u kojima broj stanovnika koji upotrebljavaju regionalne ili manjinske jezike opravdava dole pomenute mere, u skladu sa situacijom sa svakim od ovih jezika i pod uslovom da sudija ne smatra da upotreba olakšica predviđenih ovim članom može da omete valjano sprovođenje postupka:

a) u krivičnom postupku:

(i) da obezbede da sudovi, na zahtev jedne od strana, sprovode postupak na

regionalnom ili manjinskom jeziku; i/ili

(ii) da okrivljenom garantuju pravo da upotrebljava sopstveni regionalni ili manjinski jezik; i/ili

(iii) da obezbede da zahtev i dokaz, bez obzira na to da li je u pisanoj ili usmenoj formi, ne bude smatran neprihvatljivim samo zbog toga što je formulisan na regionalnom ili manjinskom jeziku; i/ili

(iv) da izdaju, na odgovarajući zahtev, dokumente koji se tiču pravnog postupka na odgovarajućem regionalnom ili manjinskom jeziku, ako je to neophodno, korišćenjem odgovarajućih prevodilaca koji ne bi izazivali nikakve dodatne troškove zainteresovanim osobama;

b) u građanskim parnicama:

(i) da obezbede da sudovi, na zahtev jedne od strana, sprovedu postupak na regionalnom ili manjinskom jeziku; i/ili

(ii) da dopuste, kad god stranka treba da se pojavi lično pred sudom, da može da koristi sopstveni regionalni ili manjinski jezik bez ikakvih dodatnih troškova; i/ili

(iii) da dopuste izdavanje dokumenata i dokaza na regionalnim ili manjinskim jezicima, ukoliko je to neophodno, korišćenjem odgovarajućih prevodilaca;

c) u postupcima pred sudovima koji se tiču upravnih stvari:

(i) da obezbede da sudovi, na zahtev jedne od strana, vode postupak na regionalnom ili manjinskom jeziku; i/ili

(ii) da dopuste, kad god stranka treba lično da se pojavi pred sudom, da može da koristi sopstveni regionalni ili manjinski jezik bez ikakvih dodatnih troškova; i/ili

(iii) da dopuste izdavanje dokumenata i dokaza na odgovarajućim regionalnim ili manjinskim jezicima, ako je to neophodno, uz upotrebu odgovarajućih prevodilaca;

d) da preduzmu mere kako bi obezbedile da primena pomenutih podstavova i bilo koje neophodno korišćenje prevodilaca ne izaziva dodatne troškove zainteresovanim licima.

2. Države članice se obavezuju:

a) da ne dovode u pitanje valjanost pravnih dokumenata samo zbog toga što su doneti na regionalnom ili manjinskom jeziku; ili

b) da ne dovode u pitanje valjanost pravnih dokumenata koji su doneti u okviru države samo zbog toga što su načinjeni na regionalnom ili manjinskom jeziku, ili da obezbede

da se oni mogu upotrebiti protiv zainteresovanih trećih lica, koja inače ne koriste ove jezike, pod uslovom da im je sadržaj ovih dokumenata stavljen na uvid od strane osoba koje se na njega pozivaju; ili

c) da ne poriču valjanost pravnih dokumenata donetih između različitih strana samo zbog toga što su načinjeni na regionalnom ili manjinskom jeziku.

3. Zemlje članice preuzimaju obavezu da se na regionalnim ili manjinskim jezicima na u najznačajniji nacionalni zakonodavni tekstovi, a posebno oni koji se tiču lica koja koriste ove jezike, osim ako oni do njih nisu došli na neki drugi način.

Član 10.

Upravne vlasti i javne službe

1. U okviru administrativnih oblasti države, u kojima broj njenih stanovnika koji koristi regionalne ili manjinske jezike opravdava mere koje su navedene u ovom članu, u skladu sa situacijom sa svakim od tih jezika, države članice, koliko je to god razumno moguće, preuzimaju sledeće obaveze:

- a) (i) da obezbede da upravne vlasti koriste regionalne ili manjinske jezike; i
- (ii) da obezbede da njihovi službenici u kontaktima sa građanstvom upotrebljavaju regionalne ili manjinske jezike u odnosu prema licima koja ih koriste, ili
- (iii) da obezbede da oni koji koriste regionalne ili manjinske jezike mogu da podnesu usmene ili pismene predstavke i dobiju odgovor na ovim jezicima; ili
- (iv) da obezbede da oni koji koriste regionalne ili manjinske jezike mogu da podnose usmene ili pismene predstavke na ovim jezicima; ili
- (v) da obezbede da oni koji koriste regionalne ili manjinske jezike mogu punovažno da podnose dokumente na ovim jezicima;
- b) da se učini dostupnim upotreba upravnih tekstova i obrazaca za stanovništvo koje koristi regionalne ili manjinske jezike na tim jezicima ili da se osiguraju dvojezične verzije;
- c) da se omogući upravnim vlastima da izrađuju nacрте dokumenata na regionalnim ili manjinskim jezicima.

2. Po pitanju lokalnih i regionalnih vlasti na čijoj teritoriji određeni broj stanovnika koristi regionalne ili manjinske jezike a da je taj broj takav da opravdava dole pomenute mere, države članice preuzimaju obavezu da odobre ili ohrabre:

- a) upotrebu regionalnih ili manjinskih jezika u okviru finansiranja regionalnih ili lokalnih vlasti;
- b) mogućnost za one koji koriste regionalne ili manjinske jezike da podnesu pismene ili usmene predstavke na tim jezicima;
- c) da regionalne vlasti objavljuju svoja zvanična dokumenta na odgovarajućim regionalnim ili manjinskim jezicima;
- d) da lokalne vlasti objavljuju svoj zvanični dokument na odgovarajućim regionalnim ili manjinskim jezicima;
- e) upotrebu manjinskih i regionalnih jezika u raspravama u lokalnim parlamentima, pri čemu se, me utim, ne isključuje upotreba zvaničnog jezika države;
- f) upotrebu regionalnih ili manjinskih jezika u lokalnim skupštinama, bez zanemarivanja upotrebe zvaničnog jezika države;
- g) upotrebu, ako je neophodno zajedno sa imenom na zvaničnom jeziku države, tradicionalnih oblika imena mesta na regionalnim ili manjinskim jezicima.

3. Što se tiče javnih službi koje obezbeđuju upravne vlasti ili lica koja deluju u njihovo ime, države članice preduzimaju, u okviru teritorije na kojoj se regionalni ili manjinski jezici koriste, u saglasnosti sa situacijom svakog jezika i koliko je to razumno moguće:

- a) da obezbede da će se regionalni ili manjinski jezici koristiti u javnim službama; ili
- b) da omoguće onima koji koriste regionalne ili manjinske jezike da podnesu zahtev i dobiju odgovor na svom jeziku; ili
- c) da omoguće onima koji koriste regionalne ili manjinske jezike da podnesu zahtev na ovim jezicima.

4. U nameri da se ostvare odredbe sadržane u stavovima 1,2. i 3. države članice preuzimaju jednu ili više od sledećih obaveza:

- a) prevođenje i tumačenje kada je to potrebno;
- b) angažovanje ili, ukoliko je neophodno, osposobljavanje službenika i ostalih zaposlenih u okviru javnih službi;
- c) udovoljavanje, koliko je to moguće, zahtevima zaposlenih u javnim službama koji poznaju neki regionalni ili manjinski jezik da budu angažovani na teritorijama na kojima se ovi jezici koriste.

5. Države članice preuzimaju obavezu da dopuste upotrebu i usvajanje porodičnih imena na regionalnim ili manjinskim jezicima, na zahtev onih koji su zainteresovani.

Član 11.

Sredstva javnog informisanja

1. Države članice preuzimaju obavezu da za one koji koriste regionalne ili manjinske jezike na teritoriji na kojoj se ovi jezici govore, u skladu sa situacijom svakog od jezika, do stepena do kojeg javne vlasti, direktno ili indirektno, imaju nadležnost, moć ili igraju odgovarajuću ulogu u ovoj oblasti, i poštujući princip nezavisnosti i autonomnosti sredstava javnog informisanja:

a) u smislu u kom radio i televizija ostvaruju ulogu javne službe:

(i) obezbede stvaranje makar jedne radio stanice i jednog televizijskog kanala na regionalnim ili manjinskim jezicima; ili

(ii) ohrabre ili olakšaju stvaranje makar jedne radio stanice ili jednog televizijskog kanala na regionalnim ili manjinskim jezicima; ili

(iii) omoguće odgovarajuće odredbe zahvaljujući kojima bi prikazivači programa ponudili sadržaje na regionalnim ili manjinskim jezicima;

b) (i) ohrabre ili olakšaju stvaranje barem jedne radio stanice na regionalnim ili manjinskim jezicima; ili

(ii) ohrabre ili olakšaju redovno emitovanje radio programa na regionalnim ili manjinskim jezicima;

c) (i) ohrabre ili olakšaju stvaranje barem jednog televizijskog kanala na regionalnim ili manjinskim jezicima; ili

(ii) ohrabre ili olakšaju redovno emitovanje televizijskog programa na regionalnim ili manjinskim jezicima;

d) ohrabre ili olakšaju proizvodnju i distribuciju audio ili audiovizuelnih radova na regionalnim ili manjinskim jezicima;

e) (i) ohrabre ili olakšaju stvaranje i očuvanje makar jednih novina na regionalnim ili manjinskim jezicima; ili

(ii) ohrabre ili olakšaju redovno objavljivanje novinskih članaka na regionalnim ili manjinskim jezicima;

f) (i) pokriju dodatne troškove onih sredstava javnog informisanja koji koriste regionalne ili manjinske jezike u slučajevima kada zakon i inače omogućava finansijsku pomoć sredstvima javnog informisanja; ili

(ii) primene postojeće mere finansijske podrške i na audiovizuelnu produkciju na regionalnim ili manjinskim jezicima;

g) pomognu obrazovanje novinara i ostalih zaposlenih u sredstvima javnog informisanja koja koriste regionalne ili manjinske jezike.

2. Države članice preuzimaju obavezu da garantuju slobodu direktnog prijema radio i televizijskog programa iz susednih zemalja, na jeziku koji je isti ili sličan regionalnom ili manjinskom jeziku, kao i da se ne suprotstavljaju reemitovanju radio i televizijskih programa iz susednih zemalja na ovom jeziku. Oni se, pored toga, zalažu da osiguraju da se neće postavljati nikakva ograničenja pravu na slobodu izražavanja i slobodnu cirkulaciju informacija u okviru pisane štampe na jeziku koji je isti ili sličan regionalnom ili manjinskom jeziku. Uživanje ovih sloboda, pošto sobom nosi odgovarajuće dužnosti i odgovornosti, može da bude podvrgnuto takvim formalnostima, uslovljavanjima, ograničavanjima ili kaznama koje su propisane zakonom i koje su nužne u demokratskom društvu, u interesu nacionalne bezbednosti, teritorijalnog integriteta ili javne sigurnosti, radi sprečavanja nereda ili zločina, radi zaštite zdravlja i morala, radi zaštite ugleda ili radi zaštite informacija koje su primljene u poverenju, ili za održavanje autoriteta i nepristrasnosti sudstva.

3. Države članice preuzimaju obavezu da obezbede da interesi korisnika regionalnih ili manjinskih jezika budu predstavljeni i uzeti u obzir tako što se mogu stvarati odgovarajuća tela koja bi bila u skladu sa zakonom i odgovornostima koje postoje kada se garantuje sloboda i pluralizam medija.

Član 12.

Kulturne aktivnosti i pogodnosti

1. Što se tiče kulturnih aktivnosti i olakšica, posebno biblioteka, videoteka, kulturnih centara, muzeja, arhiva, akademija, pozorišta ili bioskopa, kao i literarnih radova ili filmske produkcije, različitih oblika kulturnog izražavanja, festivala i kulturne industrije, uključujući i upotrebu novih tehnologija, države članice preuzimaju obavezu da unutar teritorije na kojoj se ovi jezici koriste, i do stepena do kog su javne vlasti za to nadležne, imaju ovlašćenja ili igraju odgovarajuću ulogu:

a) da ohrabre vidove izražavanja i inicijative specifične za regionalne ili manjinske jezike i da omoguće različite načine pristupa umetničkim delima proizvedenim na ovim jezicima;

b) da podstaknu različita sredstva putem kojih bi dela sačinjena na regionalnim ili manjinskim jezicima postala dostupna, pomaganjem i razvitkom prevođenja, nadsinhronizacije i titlovanih prevoda;

c) da unaprede pristup regionalnih ili manjinskih jezika radovima proizvedenim na drugim jezicima, razvojem prevoda, nadsinhronizacije i titlovanih prevoda;

d) da obezbede da tela koja su odgovorna za organizovanje ili pružanje podrške različitim kulturnim aktivnostima omoguće odgovarajuće doprinose za uključivanje znanja i upotrebe regionalnih ili manjinskih jezika i kultura u sve one poduhvate koje oni pokreću, ili za koje obezbeđuju finansijsku podršku;

e) da unaprede mere putem kojih bi se obezbedilo da tela odgovorna za organizovanje i podršku kulturnim aktivnostima imaju na svom raspolaganju saradnike koji dobro poznaju regionalne ili manjinske jezike, kao i jezike kojima govori ostatak stanovništva;

f) da ohrabre direktno učešće predstavnika onih koji koriste odgovarajuće regionalne ili manjinske jezike u obezbeđivanju uslova i planiranju kulturnih delatnosti;

g) da ohrabre i/ili olakšaju stvaranje jednog ili više tela koja bi bila odgovorna za prikupljanje i čuvanje kopija i predstavljanje ili objavljivanje radova proizvedenih na regionalnom ili manjinskom jeziku;

h) ukoliko je neophodno, da stvore i/ili unaprede aktivnosti koje bi imale za cilj finansiranje prevoda ili istraživanja različitih jezičkih termina, posebno imajući na umu održavanje i razvoj odgovarajućih upravnih, komercijalnih, ekonomskih, društvenih, tehničkih ili pravnih termina na svakom od regionalnih ili manjinskih jezika.

2. Što se tiče teritorija različitih od onih na kojima su regionalni ili manjinski jezici tradicionalno u upotrebi, države preduzimaju, ukoliko broj njihovih korisnika to opravdava, da odobre, ohrabre i/ili omoguće odgovarajuće kulturne aktivnosti i olakšice u skladu sa prethodnim stavom.

3. Države članice preuzimaju obavezu da sačine odgovarajuće odredbe prilikom kreiranja sopstvene kulturne politike van granica, u koje bi uključili regionalne ili manjinske jezike i kulture koje oni odslikavaju.

Član 13.

Ekonomski i društveni život

1. Što se tiče ekonomskih i društvenih aktivnosti, države preuzimaju obaveze da na teritoriji čitave zemlje:

a) eliminišu iz zakonodavstva sve odredbe koje zabranjuju ili ograničavaju, bez dovoljno opravdanih razloga, upotrebu regionalnih ili manjinskih jezika u dokumentima koji se tiču ekonomskog ili društvenog života, posebno u ugovorima o zapošljavanju ili u tehničkim dokumentima, kao što su uputstva za upotrebu određenih proizvoda i instalacija;

b) zabrane uključivanje u interne pravne akte kompanija i u privatne dokumente bilo kakvih odredaba koje bi onemogućavale ili ograničavale upotrebu regionalnih ili

manjinskih jezika, barem između korisnika ovih jezika;

c) da se suprotstave praksi koja ima za cilj da obeshrabri upotrebu regionalnih ili manjinskih jezika u vezi sa ekonomskim i društvenim aktivnostima;

d) olakšaju ili ohrabre upotrebu regionalnih ili manjinskih jezika i nekim drugim sredstvima osim onih koja su već pomenuta u ovom članu.

2. Što se tiče ekonomskih i društvenih aktivnosti, države preuzimaju obavezu da, u onom obimu u kome su vlasti nadležne, na teritoriji na kojoj su regionalni ili manjinski jezici u upotrebi i u meri u kojoj je to moguće:

a) uključe u njihove finansijske ili bankarske odredbe pravila koja bi omogućila, na način koji je u skladu sa komercijalnom praksom, upotrebu regionalnih ili manjinskih jezika prilikom korišćenja različitih sredstava plaćanja (čekovi i drugo) ili drugih finansijskih dokumenata ili, gde je to moguće, da obezbede primenu takvih pravila;

b) u ekonomskom i društvenom sektoru koji je pod njihovom kontrolom (javni sektor) organizuju aktivnosti da unaprede upotrebu regionalnih ili manjinskih jezika;

c) obezbede da sve pogodnosti socijalnog osiguranja, kao što su bolnice, kuće za smeštaj starih lica i slično, ponude takve mogućnosti smeštaja i tretmana na njihovom jeziku onim osobama koje koriste regionalne ili manjinske jezike, a koje imaju potrebu za odgovarajućom negom zbog narušenog zdravlja, starosti ili drugih razloga;

d) obezbede da sva važna upozorenja vezana za sigurnost i bezbednost budu istaknuta na regionalnim ili manjinskim jezicima;

e) urede da sve informacije koje pružaju nadležne javne vlasti, a koje se tiču prava potrošača, budu dostupne na regionalnim ili manjinskim jezicima.

Član 14.

Prekogranična razmena

Države članice preuzimaju obavezu:

a) da primene postojeće dvostrane ili višestranne aranžmane koji ih vezuju sa državama u kojima se isti jezik koristi u identičnoj ili sličnoj formi, ili, ako je neophodno, da traže da zaključe takve sporazume, na način koji bi unapredio kontakte između korisnika istog jezika u određenoj državi na polju kulture, obrazovanja, informacija, osposobljavanja i trajnog obrazovanja;

b) u korist regionalnih ili manjinskih jezika, da olakšaju ili unaprede saradnju između dve strane granice, a posebno između regionalnih ili lokalnih vlasti na čijim teritorijama se isti jezik koristi u identičnoj ili sličnoj formi.

Deo IV

PRIMENA POVELJE

Član 15

Periodični izveštaj

1. Zemlje članice periodično dostavljaju generalnom sekretaru Saveta Evrope, u obliku koji odredi Komitet ministara, izveštaj o politici koju preduzimaju, u saglasnosti sa drugim delom ove povelje, i o merama koje su preduzete u primeni odredaba trećeg dela Povelje na koje su se obavezali. Prvi izveštaj treba da bude dostavljen u toku prve godine nakon stupanja Povelje na snagu u odnosu na državu u pitanju, dok ostali izveštaji treba da slede u trogodišnjim intervalima posle prvog izveštaja.

2. Izveštaji treba da budu javni.

Član 16.

Ispitivanje izveštaja

1. Izveštaj koji se podnosi generalnom sekretaru Saveta Evrope, prema članu 15, ispitivaće Komitet eksperata koji se formira u skladu sa članom 17.

2. Tela ili udruženja koja su zakonito osnovana u državama članicama mogu da ukažu Komitetu eksperata na pitanja koja se odnose na primenu ove povelje. Pošto konsultuje državu članicu, Komitet eksperata može uzeti u obzir ovu informaciju u pripremi svog izveštaja o kojem govori treći stav ovog člana. Ova tela ili udruženja mogu, tako e, podnositi izjave koje se tiču politike koja se vodi u državi članici u odnosu na odredbe drugog dela ove povelje.

3. Na osnovu izveštaja o kojem govori stav 1. i informacija koje pominje stav 2, Komitet eksperata će pripremiti izveštaj Komitetu ministara. Ovom izveštaju se pridodaju komentari koje su, na zahtev, napisale države članice, a Komitet ministara ga može objaviti.

4. Izveštaj o kojem govori stav 3. sadržaće posebno predlog eksperata Komitetu ministara za pripremu preporuka jednoj ili više država članica ove povelje.

5. Generalni sekretar Saveta Evrope sačinice dvogodišnji detaljni izveštaj o primeni ove povelje i podneće ga Parlamentarnoj skupštini.

Član 17.

Komitet eksperata

1. Komitet eksperata je sačinjen od po jednog člana iz svake države članice, koje imenuje Komitet ministara sa liste pojedinaca od najvišeg integriteta i priznate stručnosti u pitanjima kojima se bavi Povelja, koju je nominovala država članica.
2. Članovi Komiteta se biraju na period od šest godina, a postoji mogućnost ponovnog izbora. Onaj član koji nije u stanju da dovrši svoj mandat biće zamenjen u skladu sa postupkom predviđenim stavom 1, a član koji ga menja, biće u funkciji do kraja njegovog mandata.
3. Komitet eksperata će ustanoviti sopstvena pravila procedure. Njegove sekretarske službe obezbediće generalni sekretar Saveta Evrope.

Deo V

ZAVRŠNE ODREDBE

Član 18.

Ova povelja je otvorena za potpis svim državama članicama Saveta Evrope. Može biti ratifikovana, prihvaćena ili odobrena. Instrumenti ratifikacije, prihvatanja ili odobravanja se deponuju kod generalnog sekretara Saveta Evrope.

Član 19.

1. Ova povelja će stupiti na snagu prvog dana u mesecu pošto pro e period od tri meseca od datuma kada je pet država članica Saveta Evrope izrazilo svoj pristanak da bude vezano Poveljom u smislu odredaba člana 18.
2. Što se tiče bilo koje druge države članice koja naknadno izrazi želju da bude vezana ovom poveljom, Povelja će stupiti na snagu prvog dana u mesecu pošto istekne period od tri meseca posle datuma depozita njegovog instrumenta ratifikacije, prihvatanja ili odobravanja.

Član 20.

1. Pošto Povelja stupa na snagu, Komitet ministara Saveta Evrope može pozvati bilo koju državu koja nije član Saveta Evrope da pristupi ovoj povelji.
2. Što se tiče bilo koje zemlje koja to učini, Povelja će stupiti na snagu prvog dana u mesecu pošto istekne period od tri meseca posle datuma depozita instrumenta pristupanja koji je podnet generalnom sekretaru Saveta Evrope.

Član 21.

1. Svaka država može, u momentu potpisivanja ili dostavljanja instrumenta ratifikacije, prihvatanja, odobravanja ili pristupanja, staviti jednu ili više rezervi na stavove od dva do pet člana 7. ove povelje. Nikakve druge rezerve nije moguće ulagati.
2. Svaka država ugovornica koja je načinila rezerve prema proceduri predviđenoj prethodnim stavom može u potpunosti ili delimično da se povuče putem notifikacije upućene generalnom sekretaru Saveta Evrope. Povlačenje će početi da proizvodi dejstvo datumom prijema takve notifikacije od strane generalnog sekretara.

Član 22.

1. Svaka država može u bilo kom trenutku odustati od Povelje, notom koju uputi generalnom sekretaru Saveta Evrope.
2. Otkaz postaje punovažan prvog dana u mesecu pošto pro e period od šest meseci nakon prijema notifikacije od strane generalnog sekretara.

Član 23.

Generalni sekretar Saveta Evrope će obavestiti zemlje članice Saveta Evrope i one koje su potpisale Povelju o:

- a) svakom potpisu;
- b) depozitu svakog instrumenta ratifikacije, prihvatanja, odobravanja ili pristupanja;
- c) svakom datumu stupanja na snagu Povelje u skladu sa članovima 19. i 20;
- d) svakoj noti koju primi u smislu primene odredaba člana 3. stav 2;
- e) bilo kom drugom aktu notifikacije ili obaveštenja koji se tiče ove povelje.

U potvrdu čega mi dole potpisani, propisno ovlašćeni, smo potpisali ovu povelju.

Sastavljeno u Strazburu ovog 5. dana novembra 1992. na engleskom i francuskom jeziku, oba teksta podjednako autentična, u jedinstvenoj kopiji koja će biti deponovana u arhivama Saveta Evrope. Generalni sekretar Saveta Evrope će proslediti ovlašćene kopije svakoj od država članica Saveta Evrope i svakoj državi koja je pozvana da pristupi ovoj povelji.

ČLAN 3.

Prilikom predaje ratifikacionog instrumenta, Srbija i Crna Gora će dati sledeće izjave:

"1. U skladu sa članom 2. stav 2. Evropske povelje o regionalnim ili manjinskim jezicima, Srbija i Crna Gora prihvata da se u Republici Srbiji za albanski, bosanski, bugarski, mađarski, romski, rumunski, rusinski, slovački, ukrajinski i hrvatski jezik primenjuju član 8. stav 1. a (iii), a (iv), b (iv), c (iv), d (iv), e (ii), f (iii), g; član 9. stav 1 a (ii), a (iii), b (ii), c (ii), d, stav 2. a, b, c, stav 3, član 10. stav 1. a (iv), a (v), c, stav 2. b, c, d, g, stav 3. c, stav 4 c, stav 5. član 11. stav 1. a (iii), b (ii), c (ii), d, e (i), f (ii), stav 2. stav 3. član 12. stav 1. a, b, c, f, stav 2. član 13. stav 1. c. član 14. a, b, a u Republici Crnoj Gori za albanski i romski jezik primenjuju član 8. stav 1. a (iii), a (iv), b (ii), b (iv), c (iii), c (iv), d (iv), e (ii), f (iii), g, h; član 9. stav 1. a (ii), a (iii), a (iv), b (ii), b (iii), c (ii), c (iii), d, stav 2. a, b, c, stav 3, član 10. stav 1. a (iii), a (iv), a (v), c, stav 2. b, d, g, stav 3. a, stav 4. a, c, stav 5. član 11. stav 1. a (iii), b (ii), c (ii), d, e (i), f (ii), stav 2. stav 3. član 12. stav 1. a, b, c, f, stav 2. član 13. stav 1. c.

2. U vezi sa članom 1. b Evropske povelje o regionalnim ili manjinskim jezicima, Srbija i Crna Gora izjavljuje da će se termin 'teritorija u kojoj su regionalni ili manjinski jezici u upotrebi' odnositi na područja u kojima su regionalni ili manjinski jezici u službenoj upotrebi u skladu sa nacionalnim zakonodavstvom."

ČLAN 4.

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom listu SCG - Međunarodni ugovori".